

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Štefana Michálika a JUDr. Petra Szaba, v trestnej veci obžalovaného **L. B. a spol.** pre trestný čin vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, 2, písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. apríla 2010 v Bratislave prerokoval odvolanie Krajského prokurátora v Košiciach, obžalovaného R. F. a M. B. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 4. septembra 2009, sp. zn. 1 T 43/2002 a takto

r o z h o d o l :

- I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e** vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného R. F.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 obžalovanému R. F. sa podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 **u k l a d á trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.**

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa pre výkon trestu odňatia slobody **zaraduje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.**

II. Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa odvolanie obžalovaného M. B. a krajského prokurátora **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 4. septembra 2009, sp. zn. 1 T 43/2002 bol obžalovaný R. F. uznaný za vinného z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

dňa 27. novembra 1999 približne o 21.20 hod. v K. na terase v reštaurácii P. na sídlisku N. v úmysle usmrtiť poškodeného M. S., tohto napadol mačetau s dĺžkou čepele 38 cm a šírkou čepele 6 cm tak, že ho najmenej trikrát strednou až väčšou silou a prudkosťou sekol do oblasti hlavy, rúk a chrbta, čím mu spôsobil sečnú ranu v pravej temennej oblasti hlavy s povrchovým poškodením pravej temennej kosti, sečnú ranu na chrbtovej ploche pravej ruky, prenikajúcu cez záprstné kosti tretieho a štvrtého prsta, hlbokú sečnú ranu na ľavej dlani prenikajúcu do svalov a hlbších ciev dlane, sečnú ranu na predovnútornej ploche ľavého palca, prenikajúcu cez hlbšie cievy a záprstnú kosť a sečnú ranu na chrbte vpravo, prenikajúcu cez kožu a podkožie, teda zranenia, ktorých doba liečenia a práceneschopnosti by bola viac ako 10 týždňov.

Obžalovaný M. B. bol uznaný za vinného uvedeným rozsudkom trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

v K. pred B. na ul. L. dňa 20. novembra 1999 v čase okolo 04.00 hod. spoločne s obžalovaným I. S. a doposiaľ nestotožnenou osobou, po predchádzajúcej vzájomnej dohode a po predchádzajúcom konflikte, fyzicky napadol poškodeného P. Š. tak, že najprv obžalovaný S. tohto najmenej raz väčšou silou a prudkosťou udrel päťou do oblasti tváre, následne všetci traja poškodeného viackrát udierali päťami do tváre a po páde poškodeného na zem ho opakovane kopali do driekovej časti chrbta a sedacej časti, čím spôsobili

poškodenému otvorenú zlomeninu tela sánky vľavo s posunutím úlomkov so zubom č. 33 do ústnej dutiny, zlomeninu uhla sánky vpravo bez posunutia úlomkov, pomliaždenie nosa s krvácaním z nosa, pomliaždenie mäkkých tkanív na čele a odreniny na čele, pomliaždenie chrbta v pravej driekovej oblasti a pomliaždenie sedacej časti vľavo, teda zranenia s dobou liečenia a práceneschopnosti od 20. novembra 1999 do 11. januára 2000, t.j. 52 dní.

Za to krajský súd uložil obžalovanému R. F. podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.), **trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.**

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. ho pre výkon uloženého trestu zaradil **do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.**

Obžalovanému M. B. uložil podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody **vo výmere 4 (štyroch) rokov.**

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. zároveň zrušil výrok o treste Okresného súdu Košice I, sp. zn. 2 T 58/2005, zo dňa 2. decembra 2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6 To 25/2006 zo dňa 12. apríla 2006, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil **do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.**

Naproti tomu obžalovaných L. B., L. B., M. K., M. S., V. Z. a M. B. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) oslobodil spod skutku, ktorého sa mali dopustiť tak, že

v K. dňa 27. novembra 1999 po tom, čo bol obžalovaný L. B. za prítomnosti obžalovaného L. B. v čase o 21.09 hod. telefonicky vyzvolený svedkom Č. o skutočnosti, že v reštaurácii P. na sídlisku N. sa nachádza člen konkurenčnej organizovanej skupiny, poškodený M. S., obžalovaný B. telefonicky zvolal obžalovaných K., S., Z., F. a B. pred obchodný dom T. na H. v K., odkiaľ na základe pokynu obžalovaného B. a B. a v zmysle

vzájomnej dohody v úmysle fyzicky zlikvidovať poškodeného M. S., sa obžalovaní B., K., S., Z., F. a B. presunuli osobnými motorovými vozidlami k uvedenej reštaurácii, z ktorej okolo 21.20 hod. obžalovaní K., Z. a S. vylákali poškodeného M. S. na terasu, kde ho obkľúčili obžalovaní B., K., Z., S., F., B. a ďalšia doposiaľ presne nestotožnená osoba, pričom za poškodeným stojaci obžalovaný F. na základe predchádzajúceho pokynu obžalovaných B. a B. a v zmysle spoločného úmyslu usmrtiť mačetou s dĺžkou čepele 38 cm a šírkou čepele 6 cm tohto najmenej 3-krát strednou až väčšou silou a prudkosťou sekol do oblasti hlavy, rúk a chrbta, čím mu spôsobil sečnú ranu v pravej temennej oblasti hlavy s povrchovým poškodením pravej temennej kosti, ďalej sečnú ranu na chrbtovej ploche pravej ruky, prenikajúc cez záprstné kosti 3. a 4. prsta, hlbokú sečnú ranu na ľavej dlani prenikajúcu do svalov a hlbších ciev dlane, sečnú ranu na predovnútornej ploche ľavého palca, prenikajúcu cez hlbšie cievy a záprstnú kosť a sečnú ranu na chrbte vpravo, prenikajúcu cez kožu a podkožie.

Vzápätí v rovnakom spoločnom úmysle usmrtiť, doposiaľ presne nestotožnená osoba stojaca medzi obžalovanými, napravo od obžalovaného K. a oproti poškodenému M. S., raz vystrelila pištoľou zn. ČZ vz. 27, kalibru 7,65 mm Browning, nezisteného výrobného čísla do oblasti brucha poškodeného, čím mu spôsobila strelné poranenie v ľavom stredobruší, pokračujúce strelným kanálom s poškodením štyroch kľúčiek tenkého čreva a steny spoločnej bedrovej tepny a žily.

V dôsledku spoločného konania obžalovaných došlo u poškodeného M. S. k šoku po úraze a krvácaní pri strelnom poranení brucha a sečných ranách na hlave, chrbte a rukách a k následnej smrti poškodeného, pričom obžalovaný B., ktorý sa bezprostredne na mieste činu nenachádzal, telefonicky po spáchaní skutku naďalej koordinoval činnosť ostatných obžalovaných a ďalšej nestotožnenej osoby pri ich úteku z miesta činu, ako aj pri následnom vopred dohodnutom stretnutí pred O. na H. v K. s cieľom zabezpečiť si alibi na inkriminovaný čas a zahľadiť stopy,

ktorý bol právne kvalifikovaný vo vzťahu k obžalovanému L. B. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť ako organizátor podľa § 10 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a vo vzťahu k obžalovaným L. B., M. K., M. S., V. Z. a M. B. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1,2 písm. b/ Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.

pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchali obžalovaní.

Krajský súd rozhodol aj o uplatnenom nároku na náhradu škody tak, že podľa § 229 ods. 3 Tr. por. poškodenú M. S., nar. X., bytom H. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný R. F., M. B., ako aj krajský prokurátor.

Krajský prokurátor v Košiciach v písomných dôvodoch svojho odvolania napadol oslobodzujúci výrok s tým, že súd vyhodnotil dôkazy jednostranne len v prospech obžalovaných.

Pri správnom hodnotení dôkazov, aj s poukazom na úvahy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mal uznať všetkých obvinených, okrem obvineného F., za vinných pre prípravu na trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 7 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v platnom znení a uložiť im primerané nepodmienečné tresty odňatia slobody.

Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie rešpektujúc právny názor uvedený v jeho odvolaní.

Odvolania obžalovaných navrhol v písomnom vyjadrení zamietnuť, pričom poukázal, že pokiaľ vznikli prieťahy v konaní, tak len v dôsledku rešpektovania práv obžalovaných.

Obdobného výroku sa domáhal aj obžalovaný F. v dôvodoch svojho odvolania.

Krajskému súdu vytkol neúplne a nesprávne zistený skutkový stav, pričom nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu. V doplnených písomných dôvodoch odvolania navrhol doplniť dokazovanie o výsluch znalcov, aby sa ozrejmila okolnosť vzájomného postavenia poškodeného a neznámeho strelca, ako aj okolnosť, či poškodený po údere mačetou do hlavy ešte mohol stáť.

Obžalovaný M. B. poukázal na tú okolnosť, že bol usvedčovaný jediným dôkazom - utajeným svedkom. Rozpory vo výpovediach svedkov neboli vyhodnotené v jeho prospech. Tvrdenia poškodeného sú len v rovine dohadov. Taktiež poukázal na porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ohľadom uloženého trestu.

Zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov odvolania. Navrhol odvolaniu prokurátora vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolania obžalovaných navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného B. a krajského prokurátora nie je dôvodné a odvolanie obžalovaného F. je čiastočne dôvodné, ale z iných, než ním uvádzaných dôvodov.

Odvolací súd zistil po splnení prieskumnej povinnosti, že krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako i okolnosti svedčiace v ich prospech, a v oboch smeroch vykonával dôkazy nečakajúc na návrhy strán.

Na základe takto vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov v súlade so zásadou uvedenou v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 dospel prvostupňový súd k správneému záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo **jednoznačne** preukázané, že skutok z 27. novembra 1999 kladený obžalovaným B., B., K., S., Z. a B. za vinu v obžalobe krajského prokurátora spáchali títo obžalovaní.

Aj keď Najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí pripustil možnosť skutok kvalifikovať ako prípravu na iný trestný čin, bolo tak výlučne s poukazom na jednu

z výpovedí obžalovaného F., ktorá však nemala takú výpovednú hodnotu, že by tento zámer obžalovaným, bez ďalších relevantných dôkazov, mohol byť daný za vinu.

Z vykonaných dôkazov, vzťahujúcich sa na kritický deň, nebolo možné bez pochybností preukázať, že sa obžalovaní pripravovali poškodenému spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví úmyselným konaním.

Vyjadrenia iba obžalovaného F. o „rozkopaní,, , poprípade poslaní poškodeného na ARO sa nemalo ani vzťahovať na konkrétny kritický deň, kedy sa skutok stal, ale týmto popisoval vzťahy a konflikty medzi rivalmi v minulosti, pred spáchaním skutku. Uvedenú výpoveď následne odvolal a menil svoje tvrdenia viackrát počas trestného konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyslovil existenciu, ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, ktoré skutočnosti bránia vyvodu spoľahlivého záveru, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spáchali obžalovaní a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú.

Spôsobu, ktorým súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy nemožno podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nič vytknúť a jeho hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Najvyšší súd si preto plne osvojil závery súdu prvého stupňa uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uvedené závery súdu prvého stupňa plne odôvodňujú jeho výrok tak o oslobodení obžalovaných, ako aj výrok o uznaní viny obžalovaných F. a B. a v podrobnostiach najvyšší súd na tieto závery odkazuje.

V tejto súvislosti Najvyšší súd SR pripomína ustanovenie § 264 ods. 1 Tr. por., z ktorého vyplýva, že najvyšší súd nemôže dávať záväzné pokyny súdu prvého stupňa k tomu, ako má hodnotiť jednotlivé dôkazy a k akým záverom má dôjsť pri hodnotení dôkazov. Je oprávnený iba dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny znova vykonať dôkazy alebo vykonať nové dôkazy. V posudzovanej veci ani odvolatelia v odvolaní nenavrhlí

vykonanie ďalších dôkazných prostriedkov, aby tak podporili svoje rozdielne závery od záverov súdu prvého stupňa.

Navyše k odvolacím námietkam obžalovaného F. treba uviesť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho tvrdenia, ale tvrdenia, s ktorými sa prvostupňový súd v súlade so stavom veci a zákonom už vysporiadal vo svojom odôvodnení ako je vyššie uvedené.

Okolnosť, že by mal obž. F. zaútočiť na poškodeného v rámci nutnej obrany je absurdná. Sám obžalovaný tvrdil, že on bol ozbrojený a so svojimi priateľmi, pričom poškodený bol sám – tým chcel preukázať, že ak by chcel spôsobiť smrť poškodenému, nič mu v tom nebránilo.

Je však zrejmé, že obž. F. prestal útočiť nie z vlastnej vôle, ale preto, že došlo k streľbe na poškodeného, v dôsledku čoho tento spadol na zem a obžalovaný až potom prestal do neho sekať, navyše aj svedok V. začal strieľať a všetci sa rozutekali.

K ďalším odvolacím námietkam treba uviesť, že dokazovanie znaleckým posudkom bolo riadne vykonané, tento bol spracovaný na dobrej profesionálnej úrovni a zodpovedal všetky relevantné skutočnosti.

Záver o vine a právnom posúdení konania obžalovaného v uvedenom smere prezentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 5. júna 2009, sp. zn. 6 To 2/2009.

K odvolacím námietkam obžalovaného M. B. treba uviesť, že tiež nejde o jeho nové námietky, svoj podiel viny popieral počas tak prípravného konania, ako aj hlavného pojednávania. Pri predchádzajúcom odsúdení krajským súdom (v rovnakom rozsahu ako v ostatnom rozsudku krajského súdu), keď mu bol uložený miernejší trest, obžalovaný ani nepodal odvolanie voči výroku o vine.

Jeho odvolacie námietky spočívajúce v tom, že existujú rozporné výpovede svedkov, ktoré mali byť vyhodnotené v jeho prospech nemožno akceptovať nakoľko usvedčujúce výpovede boli rozporné len z toho pohľadu, že jednotliví svedkovia popisovali časovo iný priebeh skutku. Nesporne sa však zhodli v tom, že práve obžalovaný B. patril

do skupiny troch agresívnych útočníkov. Utajený svedok číslo jedna jednoznačne potvrdil, že poškodeného bil aj obžalovaný B. Samotný poškodený potvrdil, že ho bili a kopali všetci traja útočníci. Obžalovaného spoznal aj utajený svedok číslo štyri. Utajený svedok číslo jedna spoznal obžalovaného B. ako útočníka aj v rámci rekognície. Zo znaleckého posudku je nesporné, že poškodenému bola spôsobená ťažká ujma na zdraví spôsobená údermi a kopaním, pričom zranenie – dvojitá zlomenina sánky, nemohlo byť spôsobené v dôsledku pádu. Taktiež na oblasť chrbta páchatelia útočili kopaním. Skutok sa stal koncom novembra, teda je zrejmé, že útočníci nekopali do poškodeného v nejakých ľahkých letných šľapkách, ale v primeranej tvrdšej obuvi.

Z ďalších listinných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný B. má sklony k agresívnemu správaniu (predchádzajúca trestná činnosť, konflikt v reštaurácii U. a pod.).

Pokiaľ ide o rozhodovanie ohľadom trestu u obžalovaného F. treba podotknúť, že tunajší súd v predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na to, že nepripadá do úvahy použitie zmierňujúceho ustanovenia § 40 ods. 1, 2 Tr. zák., avšak je prirodzene potrebné zohľadniť dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku (koniec roku 1999 – doposiaľ). Doba viac ako 10 rokov je neprimerane dlhá a teda musí byť zohľadnená pri ukladaní trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Najvyšší súd Slovenskej republiky prihliadol na túto okolnosť a sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, aj keď výraznejšie poľahčujúce okolnosti nezistil. Zohľadnil teda iba tú skutočnosť, že skutok spáchal obžalovaný v štádiu pokusu aj keď len vzhľadom na okolnosti prípadu nedošlo k dokonaniu skutku a najmä prihliadol na neprimeranú dĺžku konania.

Ohľadom trestu u obžalovaného B. treba poukázať na predchádzajúce rozhodnutie tunajšieho súdu, absenciu poľahčujúcich okolností, osobu obžalovaného, možnosti jeho nápravy a prevýchovy. Vzhľadom na to, že obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest pri súčasnom zrušení výroku o treste predchádzajúceho odsúdenia v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne, je uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 4 rokov (teda v dolnej polovici trestnej sadzby) nutné považovať za primeraný trest aj z pohľadu plynutia času od spáchania skutku a tento zodpovedá kritériám uvedeným v § 23 ods. 1, § 31 ods. 1, 2 Tr. zák.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zamietol odvolania tak obžalovaného M. B., ako aj krajského prokurátora a na základe odvolania obžalovaného R. F. sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 8. apríla 2010

JUDr. Peter H a t a l a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Alžbeta Kóňová